

רעפ 57379-04-25 - גיא מעוז נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 57379-04-25

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקש: גיא מעוז
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית
המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט הבכיר
נ' זלוצ'ובר) בעפ"ת 38161-12-24 מיום
23.03.2025

בשם המבקש:

החלטה

בקשה למתן רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט הבכיר נ' זלוצ'ובר) בעפ"ת 38161-12-24 מיום 23.03.2025; בגדרו, נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לתעבורה באשדוד (כבוד השופטת הבכירה ר' שורץ) בפ"ל 431-10-21 מיום 19.09.2024 ו-31.10.2024, בהתאמה.

תמצית העובדות הצריכות לעניין

1. המבקש הורשע בעבירה של נהיגה תחת השפעת סמים, לפי סעיף 62(3) יחד עם סעיף 39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה); ובעבירה של נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודה. זאת, מכיוון שנהג ברכב פרטי בהיותו תחת השפעת סם מסוג קנאביס. יצוין, כי הכרעת הדין ניתנה לאחר שנוהל הליך הוכחות, על בסיס ראיות שכללו גם דגימת שתן של המבקש; את הודעתו במשטרה ועדותו בבית המשפט; ועדויות השוטרים ואנשי המעבדה בקשר להליך הדגימה. בתוך כך, נדחו כלל טענות ההגנה, בין היתר ביחס לפגם בשרשרת הראיות, תוך שנקבע כי לא נסתרה חזקת התקינות המינהלית בנוגע לאופן הטיפול בדגימה.

2. בגזר הדין נקבע, בראי הפסיקה הנוהגת, כי מתחם הענישה בנדון דידן כולל "רכיב מאסר החל

ממאסר על תנאי עד מאסר בן מספר חודשים ו/או רכיב חינוכי-טיפול ופסילת רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת מ-24 חודשים עד 30 חודשים לצד עונשים נלווים". בסופו של דבר, לאחר שנתן דעתו למכלול נסיבות העניין, עונשו של המבקש הועמד בצדו הנמוך של המתחם, כדלהלן: פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בניכוי 30 ימי הפסילה שריצה בתיק, כאשר בהתחשב בנסיבותיו האישיות של המבקש, נקבע כי בתריסר החודשים האחרונים של הפסילה יוכל לנהוג על מכונה ניידת לצורך עבודתו ובשטחה, ככל שיש בידו רישיון מתאים; פסילה, על תנאי, מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חמישה חודשים, לבל יעבור, בתקופה בת שלוש שנים, אחת מהעבירות בהן הורשע או עבירה מהעבירות הנמנות על התוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה; חודשיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירה של נהיגה בשכרות, תחת השפעת סמים או אלקהול או נהיגה בזמן פסילה; והתחייבות כספית בסך 3,000 ש"ח, לפיה למשך שלוש שנים ממתן גזר הדין לא יבצע אחת מהעבירות בהן הורשע או עבירה של נהיגה תחת השפעת סמים או אלקהול. בשל נסיבותיו האישיות של המבקש, נמנע בית המשפט מהטלת קנס.

3. למען שלמות התמונה יצוין, כי לאחר מתן גזר הדין, עניינו של המבקש הגיע לעיוני במסגרת עתירה שהגיש לבית משפט זה בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, בגדרי בג"ץ 34518-12-24 מעוז נ' משטרת ישראל לשכת תביעות תעבורה לכיש (21.01.2025), בה טען לקיומן של הבטחות מינהליות כלפיו בקשר להסדרי טיעון שהוצעו לו מטעם התביעה. העתירה נדחתה תוך שהוטעם כי לא הוכח דבר קיומה של הבטחה כאמור וכי בית משפט זה בשבתו כבג"ץ אינו יושב כערכאת ערעור על פסקי הדין של בתי המשפט המוסמכים.

4. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין -וערעורו נדחה במלואו. ביחס להכרעת הדין נקבע, כי זו מבוססת על ממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, אשר התרשמה לחיוב מעדי התביעה ודחתה את גרסת ההגנה בשלמותה. אף לגופו של עניין, נדחו טענות המבקש שנגעו, בעיקרן, לפגמים בשרשרת העברת הדגימה, ולהיעדר קיומו של חשד סביר שהצדיק את דרישת השוטר כי המבקש ימסור דגימת שתן, בהתאם לסעיף 64ב(ב) לפקודה. גם ביחס לגזר הדין לא נמצא טעם מבורר להתערבות, שעה שעל המבקש הוטל העונש המינימלי הקבוע בחוק. עם זאת, בוטלו הוצאות בסך 2,000 ש"ח שהוטלו על המבקש בהחלטת בית המשפט לתעבורה מיום 23.07.2023 עקב בקשה לצו המצאת מסמכים שהגיש "בעיתוי בלתי סביר". אלו בוטלו מהטעם שלא ניתנה למבקש אפשרות לטעון לעניין ההוצאות עובר להטלתן, כמתחייב מתקנה 21(ב) לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974.

5. המבקש מיאן להשלים עם פסק הדין של בית המשפט המחוזי ומכאן הבקשה שלפניי, המתמקדת בהרשעת המבקש. בבקשה, העלה המבקש טענות רבות מן הגורן ומן היקב, בדומה לדרך הילוכו בערכאות קמא. בתוך כך, חזר על טענות ההגנה שהציג בבית המשפט לתעבורה וכן טען כי ערעורו נדחה בבית המשפט המחוזי "תוך הסתמכות עיוורת על הלכת אי-ההתערבות, ללא התייחסות למרבית מטענות המבקש".

דין והכרעה

6. לאחר עיון וחרף ההבנה - סבורני כי אין מנוס מדחיית הבקשה.

7. הלכה היא עמנו כי בקשה לרשות ערעור ב'גלגול שלישי' שמורה אך למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו, למשל: רע"פ 5011/24 בו יהוד נ' מדינת ישראל (22.07.2024)). לאחר שהפכתי בדברים השתכנעתי כי עניינו של המבקש לא בא בגדר אותם מקרים חריגים. ויודגש: בניגוד לטענת המבקש, עיון בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מעלה כי הלה לא הסתפק בשנקבע על-ידי בית המשפט לתעבורה, באופן עיוור; אלא שהוא בחן גם בחן את טענותיו של המבקש אף לגופו של עניין ובפירוט, בטרם דחה את ערעורו. לפיכך נחה דעתי כי לא מתקיים חשש לעיוות דין בהקשר זה.

8. למעלה מן הצורך יצוין, כי טענות המבקש ביחס לפגם בשרשרת הראיות, נדחו בהכרעת דין מפורטת ומנומקת של בית המשפט לתעבורה, בהתבסס על ממצאי עובדה ומהימנות שקבע, אשר כידוע אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהם, בייחוד ב'גלגול שלישי' (רע"פ 30367-02-25 זועבי נ' מדינת ישראל (23.03.2025)). גם טענתו לפגם בחשד הסביר נדחתה מכל וכול, תוך שנקבע כי "התקיים היסוד הסביר לחשד, שהקנה לשוטר [...] את הסמכות לדרוש מהנאשם למסור דגימת שתן לבדיקה בשל החשד". בית המשפט המחוזי לא מצא להתערב בקביעות אלו, ואף אני לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות התערבות כמבוקש.

9. בנתון לאמור, הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, ט"ו אייר
תשפ"ה (13 מאי
2025).

חאלד כבוב
שופט